

תת"ע 25426/08 - מ.י. ענף תנועה ת"א נגד דימיטרי שחלייבץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

12 ספטמבר 2014

תת"ע 25426 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' שחלייבץ

בפני כב' השופטת דלית ורד

מ.י. ענף תנועה ת"א

מאשימה

נגד

דימיטרי שחלייבץ

נאשם

החלטה

בפני בקשה לפסיקת הוצאות ושכר טרחת עו"ד בהתקבש על הוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן- חוק העונשין).

כתב האישום ייחס לנאשם עבירה של נהיגה בשכרות בריכוז של 580 מיקרוגרים אלכוהול בלבד אויר נשוף. בהתחנגותו של הנאשם ניכרו סמן שכרותבולטים. הנאשם כשל ב מבחני העמידה וההילכה על הקוו, התנדנד, ואף נזקק לתמיכת לצורך עמידה יציבה.

כיום אין עוד חולק כי בעת נהיגתו היה הנאשם שיכור ברמה גבוהה.

בmeaning לכתב האישום, הודהה ההגנה בשכרותו של הנאשם, אך בעת שמיית הראות חזרה בה מהודאותה זו. עתה חלה הגנה על רכיב השכרות, ואף עמדה על קר שטכני מעבדת מכשור ואכיפה במשטרת ישראל יוזמן לחקירה נוספת, נוכח כפירתה בתקינות מכשיר הנשיפה בו בוצעה המדידה.

עוד טענה ההגנה כי הנאשם לא התקoon לנוהג בשכרות, ולא נהג ברכב מיזמתו, אלא נדרש ידי שוטר סיור להוציא ממתחם תחנת דלק את הרכב המושכר שהיה בחזקתו אותה עת.

בהכרעת הדיון רأיתי לנכון להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. מצאתי כי הנאשם לא הסתפק בהזאת הרכב מתחנת הדלק, אלא המשיך בנסיעה לעבר ביתו בפתח תקווה, וגעצרא לאחר שנסע כברתת דרך.

בנוסף, סברתי כי מלכתחילה משהחנה הנאשם בשעות הלילה את הרכב בתחנת דלק, היה עליו לצפות כי בשעות הבוקר, ייאלץ לפנות את הרכב ממתחם התחנה. חרף זאת, צרך הנאשם כמות ניכבה של אלכוהול בשעות הלילה, והותיר את הרכב בתחנת הדלק. לאחר שפרקתי הנאשם אותו באמצעות חברת השכרת הרכב, הוא זומן למקום, והוציא את הרכב מהתחנה סמוך לשעה 07:45 בוקר.

כבד בית המשפט המחויז מצא לנכון לזכות את הנאשם מחמת הספק (עפ"ת-ת"א, 39539-01-14).

הnimok המרכז להכרעה זו היה העובדה ששוטר הסיור לא מסר את עדותו במהלך שמיית הראות.

עמוד 1

בית המשפט המחויז ציין כי שוטר הסיוור הינו עד מרכז וחשוב, ואף שקל להחזיר את התקין לדין בפניו לשםיעת עדותו, אך בסופה של יום, היה ומדובר בתיק שאין "צער לימים", נמנע מכך.

בבקשה נטען כי נוכח הכרעתו של בית המשפט המחויז, יש להגיע למסקנה כי לא היה יסוד להגשת כתוב האישום, ולהילופין כי לא היה מקום לניהול הלין לשםיעת הראות.

בא כוח הנאשם הוסיף במהלך הדיון בבקשתה, כי לו הייתה נשמעת עדותו של שוטר הסיוור, הייתה מתאפשרת טענתו של הנאשם כי לא נהג ברכב מרצונו החופשי, אלא צית להוראות שוטר.

באת כוח המאשימה התנגדה לבקשתה. לטענתה, עם הגשת כתוב האישום הייתה מונחת בפניו התביעה תשתית ראייתית שהיה כדי להביא באופן סביר להרשעתו של הנאשם. זיכיו של הנאשם אף מחמת הספק, מלמד כי אין מקום לטענה כי לא היה יסוד להגשת כתוב האישום בכך.

באת כוח המאשימה הוסיפה כי במהלך ניהול ההוכחות התייצב שוטר הסיוור למתן עדות, אך הנאשם ובא כוחו לא התייצבו באותו דין.

עוד נטען כי במקרה דין לא התקיימו נסיבות המצדיקות פסיקת הוצאות לפי שיקול דעתו של בית המשפט.

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע כלהלן:

80(א). משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לזכות כי אוצר המדינה ישלם לנԱשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שמננה זוכה...בסכום שייראה לבית המשפט...

כפי שעולה מלשון החוק, ניתן לפ██וק הוצאות על פי הוראת סעיף 80 (א) לחוק העונשין על פי אחת מהuilות מהבותא:

1. לא היה יסוד להאשמה.

2. קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

לענין העילה הראשונה לפסיקת הוצאות - "לא היה יסוד להאשמה" :

באשר לעילה זו נפסק כי "... החלופה לפיה "לא היה יסוד להאשמה" היא מתוחמת צרה ודזוקנית ביותר, ותחולתה מוגבלת רק לאותם מקרים מיוחדים שבהם העמדת הנאשם לדין לקתה באיסבריות בולטת... לפיכך, הטערכותו של בית משפט-זה בשיקול הדעת של רשות התביעה בעניין זה, תהיה מצומצמת ונדרה ביותר" (רע"פ 6402/12 עadel אלוחידי נ' מדינת ישראל).

לענין זה, ראה גם, **ע"פ 1442/12 פלוני נ. מדינת ישראל**, בית המשפט העליון פסק כי העילה הראשונה לפסיקת פיצויים לא מתקיימת מהטעם שהמעורער הורשע בבית המשפט המחויז וזכה בבית המשפט העליון מחמת הספק בלבד, וכי נסיבות אלה מדברות بعد עצמן.

תחילה יש לומר כי טענתו של הנאשם כי נדרש על ידי שוטר סיור לפנות את הרכב מתחנת הדלק, הועלתה לראשונה בבית המשפט. הנאשם לא העלה טענה זו במועד האירוע או בעת השימוע שנערך על ידי קצין משטרת.

ה הנאשם עצמו העיד כי בשעות הלילה בילה בחברת חברו, וכי היה במחיצת חברו בעת שנדרש בשעות הבוקר להגיע לרכב. לפיכך, אף אם נדרש הנאשם, כמו שהוא מmono על הרכב אותה עת, לפנות את הרכב מתחנת הדלק, לא הייתה כל מניעה כי פינויו של הרכב מתחנה יעשה על ידי חברו או על ידי אדם אחר.

על כך יש להוסיף כי הנאשם לא הסתפק בהזאת הרכב ממתחן התחנה. למעשה, עם צאתו מתחנת הדלק, התכוון לבצע פנית פרסה, על מנת לאסוף את חברו. הנאשם ידע כי הוא שיכור. בנסיבות אלה, היה אפשרתו להוציא את הרכב מתחנה, לעזר בצד ולהזעיק את חברו לבוא למקום. לא היה כל צורך או הכרה כי הנאשם ינהג ברכב על מנת לאסוף את חברו.

יובהר כי טענתו של בא כוח הנאשם כי לו היה שוטר סיור מעיד בפני בית המשפט, היה הנאשם מחוכה מכל וכל מהעבירה שיווסה לו בכתב האישום, לא רק שהינה בגדר טענה היפוטטית, אלא שהיא עומדת בנגד הכרעתו של בית המשפט המחויז כי הזכיו הינו מחמת הספק בלבד.

העליה השנייה לפסיקת הוצאות- "נסיבות אחריות המצדיקות זאת"

באשר לעילה זו נפסק כי: "הנחה-המוצה היא זו, שזכוכיו של אדם בדיון - אך באשר זיכוי הוא - אין די בו כדי להקים עילה לשיפוי ולפיצו מן המדינה...זכוכי הוא תנאי הכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. חיבות שתתקיימנה, נוסף על זיכוי, "נסיבות אחריות המצדיקות" שיפוי ולפיצו - או אחד מן השניים - ורק אם יימצא לו בבית-המשפט כי נתקיימו נסיבות מעין-אלו רק אז רשאי הוא לפסוק שיפוי ולפיצו או אחד מאלה. לשון אחר, חייב שימצא דבר-מה נוסף לזכוכיו, ולא אך דבר-מה על דרך הסתם, אלא דבר-מה המורה אותו כי מוצדק לפסוק לנmeye שזכוכיה שיפוי או פיצו" (ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל) (להלן- עניין דבש).

בדונו בעילה זו על בית המשפט לאזן בין השיקולים השונים הניצבים בפניו. מחד, הגנה על זכויות הנאשם והצרך בפיצוי בגין הפגיעה שנגרמה לו עקב ניהול ההליך המשפטי, ומайдך האינטרס הציבורי בהעמדת עבריניים לדין, ללא הרתעת יתר של התביעה (ע"פ 700/00 טוויל נ' מדינת ישראל) (להלן- עניין טוויל).

הפסיקה חזרה וקבעה כי ביחס לעילה של "נסיבות אחריות" הותיר החוקק עמידות מקוונת, זאת על מנת להקנות לבית המשפט דין בבקשת שיקול דעת רחב. עם זאת, עמידות זו הפגה מעט על ידי שיקולים שונים שהותו בפסקה, אשר בעניין דבש חולקו לשלווה סוג נסיבות: נסיבות שעניין הליכי המשפט בכללם, אופי זיכוי הנאשם, ונסיבות אישיות

של הנאשם החלטונות להליך המשפט (ראה, **רעפ 4121/09 עוז רותם נגד נסניהו מדינת ישראל**) להלן-ענן רותם
נסניהו).

באשר להליכי המשפט בכללם - להגנה חלק נכבד בתמשכות ההליכים בתיק זה, וזאת החל מהעובדה שהנאשם לא התיצב ונשפט בהעדתו, בקשנות דחיה שהוגשו מטעם ההגנה, וכלה בא התייצבותו של בא כוח הנאשם לדין הוחחות שנקבעו ליום 12.12.2011, בעוד הנאשם התיצב לדין ועתר לדחית הדין לצורך יצוגו על ידי עוז. יובהר כי באותו דין התיצבו שוטר הסיוור ואף טכנאי מעבדת מכשור ואכיפה.

בדין הוחחות שנערך ביום 26.2.13 התבקשה דחית מועד שמיעת פרשת ההגנה, והגנה חזרה על בקשה זו אף בדיון הוחחות שנערך ביום 20.5.13, אלא שבקשה זו לא נענתה בשנית.

ו吐עם כי כפירתה של הגנה בשכרותו של הנאשם הביאה להतארכות ההליכים שלא לצורך, וכן אף דרישתה לזימונו של טכנאי מעבדת מכשור ואכיפה.

עוד יזכיר כי הגנה הצינה שני גרסאות סותרות על מנת להסביר מדוע המשיך הנאשם ונרג לאחר שהוציא את הרכב מתחנת הדלק, כפי שפורט בעמוד 3 של הכרעת הדין.

במהלך האירוע בעת תחקורו כחשור, טען הנאשם כי בעת שהרכב נעצר היה בדרכו לפתח תקווה, ולא אמר דבר וחצי דבר אודות לכך שכונתו הייתה אך לבצע פנית פרסה על מנת לאסוף את חברו. גרסתו הראשונית אומצה על ידי, והוא אף השתלבה עם מקום עצירת הרכב, היינו לאחר שהנאשם החל בנסעה לכיוון מזרח.

התנהגותהဟנה שיקול רלוונטי לעניין הבקשה לפסקת פיצויים. מי שմבקש להקים לעצמו זכות לפיצוי צריך להראות כי התנהגותו שלו לא גרמה למצב שנקלע אליו בחקירותו או במשפטו ולא תרמה לכך (ראה, **בעניין טוויל**). במקרה דנן, הנאשם אחראי במידה רבה למצב שנקלע אליו, שכן כמות נכבה של אלכוהול בשעות הלילה, והותיר את הרכב בתחנת דלק אף בשעות הבוקר בהן פועלת התחנה, בעוד שצפו היה כי ידרש לפנות את הרכב.

הנאשם ביקש למזער את אחוריותו להשתלשות העניינים שהביאה בסופו של דבר לניגומו ברכב, והכחיש כי מלכתחילה החנה את הרכב בתחנת דלק, אך עדות זו לא עוררה אيمון.

באשר לטיב הזכוכי - כאמור הנאשם זוכה מחמת הספק, ועובדה זו משמשת שיקול כנגד מתן פיצוי. (ראה, **בעניין רותם נסניהו**, את דעתו של כבוד השופט רובינשטיין).

באשר לנسبות אישיות של הנאשם- אלה לא פורטו בפניי, ולא נטען כי לנאשם נסיבות מיוחדות המצדיקות התחשבות מיוחדת.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

המציאות תשלח העתק ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, 12 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.